

Američtí otcové zakladatelé (John Trumbull – Deklarace nezávislosti, 1818)

Autor: Jared Taylor

Dnešní oficiální pozice Spojených států zní, že všechny rasy si jsou rovné. Zavázali jsme se také – legálně i morálně – nevyužívat rasu jako kritérium při jakémkoliv rozhodovacím procesu, samozřejmě s výjimkou navyšování míry „rozmanitosti“ nebo za účelem nápravy minulých křivd spáchaných bělochy na neběloších.

Mnozí Američané rádi citují slova z Deklarace nezávislosti, že „všichni lidé jsou stvořeni sobě rovní“, aby tak prý dokázali, že tento náhled na rasové otázky je nejen nevyhnutelný, ale dokonce samotnými zakladateli předvídaný. Čelní představitelé konzervativního hnutí a oblíbenci Hnutí čajového dýchánku (Tea Party) jako Michele Bachmanová a Glenn Beck pak zašli ještě o krok dál tvrzením, že dnešní rasové rovnostářství bylo cílem našeho národa už od jeho prvopočátků. 1]

Tito lidé se ovšem hluboce mýlí.

Už od koloniálních časů až do doby před několika málo desetiletími v podstatě všichni běloši věřili, že rasa tvoří základní prvek osobní i skupinové identity. Byli pevně přesvědčení, že se příslušníci různých ras od sebe liší vlastnostmi i dovednostmi a vytvářejí dramaticky odlišné

společnosti. Jen lidé evropského původu podle nich mohli udržet takovou společnost, v níž by chtěli žít – i proto kategoricky odporovali rasovému míšení. Po více než tři století tedy americký politický diskurz odrážel konsenzus v otázce rasy, který se od toho současného snad ani nemůže více lišit.

Lidé připisující **zakladatelům** rovnostářství by si měli uvědomit, že v roce 1776, tedy v době vyhlášení Deklarace, už otrokářství v Severní Americe fungovalo přes 150 let, a to napříč celým Novým světem, od Kanady po Chile. 2] V roce 1770 vlastnilo 40 % bělošských domácností na Manhattanu černošské otroky a v kolonii New York žilo víc otroků než v Georgii. 3] Řada zakladatelů sice skutečně pokládala otroctví za morálně nespravedlivé a hanebné a doufala v jeho zrušení, osvobozené otroky však zamýšleli ze Spojených států poslat pryč, nikoliv s nimi žít coby sobě rovnými.

Postoj Thomase Jeffersona byl pro jeho generaci typický. Navzdory svým slovům z Deklarace nepovažoval černochoy za rovné bělochům, když podle něj „v jejich životě obecně převládá citovost nad rozumem.“ 4] I on doufal, že jednoho dne bude otroctví zrušeno, ale „po osvobození bude černochoy třeba odstranit mimo dosah možného míšení“. 5] Jefferson také počítal s tím, že běloši postupně nahradí veškeré indiánské obyvatelstvo Nového světa. Spojené státy se podle něj měly stát „hnízdem, z něhož bude zalidněna celá Amerika, Severní i Jižní“, 6] a celá severní polokoule pak má být zcela evropská: „... nemůžeme se spokojit ani s možnou poskvrnou nebo míšením v této oblasti.“ 7]

Jefferson proti rasovému míšení brojil z mnoha důvodů: jedním z nich byla i preference bělošských fyzických rysů a vlastností. Zmiňuje se o jejich „splývavých vlasech“ a „harmoničtější symetrii forem,“ zdůrazňuje však i význam barvy samotné: 8]

Není snad souhra červeně a bělosti, projev každé vášně větším či menším prostoupení barvy u jedné rasy (běloši) lepší než věčná jednobarevnost vládoucí tváři, onen trvalý černý závoj skrývající všechny emoci u druhé?

Podobně jako George Washington vlastnil i Jefferson otroky, což ostatně platí o devíti z našich prvních jedenácti prezidentů – tedy všech s výjimkou otce a syna Adamsových. Přestože Jefferson doufal ve zrušení otroctví, nezanechal ve své závěti žádná ustanovení předepisující osvobození vlastních otroků po jeho smrti.

James Madison se s Jeffersonem shodoval, že jediným řešením rasového problému je otroky osvobodit a následně vykázat ze země: „Kvůli stávajícím a zřejmě nezměnitelným předsudkům ve Spojených státech by měli být osvobození otroci trvale přesunuti mimo oblasti obývané či přidělené bělošskému obyvatelstvu.“ 9] Navrhoval odkoupení všech otroků federální vládou a jejich návrat za oceán. Po skončení svých dvou prezidentských mandátů se Madison stal výkonným předsedou Americké kolonizační společnosti, založené za účelem repatriace černochoů. 10]

Benjamin Franklin toho o rase mnoho nenapsal, cítil však rasovou loajalitu, ve své době zcela běžnou:

Počet lidí ryzí bělošské krve na světě je proporcionálně velice nízký... Rád bych viděl vyšší počty... Snad jsem zaujatý náklonností ke své vlastní zemi, ta je totiž zcela přirozená.

Franklin tedy vystupoval proti dalšímu dovozu černochů do Spojených států: 11]

„Proč rozšiřovat řady synů Afriky tady, v Americe?“

Delegát za Delaware na ústavním shromáždění John Dickinson psal tak trefné texty volající po nezávislosti, že vešel ve známost jako „písař revoluce“. Jak bylo v té době zcela běžné, věřil, že největší silou nové republiky není rozmanitost, ale jednota: 12]

Najde se v dějinách nějaká konfederace republik tak jednotná, jako naše státy... nebo taková, kde by lidé měli do té míry společné náboženství, krev, jazyk, mravy i zvyky?

Podobné přesvědčení zaznívá i z druhé části *The Federalist Papers*, kde John Jay děkuje, že „Prozřetelnost milostivě propůjčila tuto zemi tak pevně spojenému a jednotnému lidu,“ 13]

který vzešel z téže krve, hovoří jedním jazykem, vyznává stejné náboženství, věří v téže zásady vlády a řídí se velmi podobnými mravy a zvyklostmi.“

Po ratifikaci Ústavy roku 1788 se Američané museli rozhodnout, komu dovolí stát se součástí jejich nové země. Už vůbec první zákon o nabývání občanství z roku 1790 stanovuje, že občanství mohou nabýt jedině „svobodní běloši“ 14] a imigrační zákony vytvořené s cílem zachovat v zemi absolutní bělošskou většinu byly zrušeny až v roce 1965.

Alexanderu Hamiltonovi byli podezřelí dokonce i evropští imigranti, když podle něj „příchod cizinců nevyhnutelně vede k nesourodosti; proměně a zkažení ducha národa; zmatení mínění lidí a vetření se cizích sklonů.“ 15] John Quincy Adams pak německému šlechtici vysvětloval, že pokud chtějí Evropané imigrovat do země, „musejí se natrvalo svléknout ze své evropské kůže.“ 16] Ani jeden z nich pak vůbec nepočítal s imigrací nebělochů.

Černoši, a to ani ti svobodní, nemohli být občany USA až do ratifikace 14. dodatku k ústavě

v roce 1868. Otázka jejich občanství přišla na přetřes během Missourské krize (1820-1821). Ústava tohoto státu zapovídala černošskou imigraci a podle některých severních kritiků to znemožňovalo černošům, kteří byli občany, stěhovat se do Missouri, a tak i upření jejich ústavních výsad a ochrany. Autor této klauzule, Charles Pinckney z Jižní Karolíny, byl tehdy ještě naživu a popíral, že by se podle mínění jeho i jeho kolegů mělo ustanovení vztahovat i na černochoy: „Byl jsem si velmi dobře vědom, že v Unii neexistuje nic takového jako černošský nebo barevný občan – ani jsem si existenci ničeho podobného dost dobře nedokázal představit.“ 17]

Abolicionistické hnutí (Hnutí za zrušení otroctví)

Dnes se běžně soudí, že předválečný Sever byl zcela jednotný ve své touze osvobodit otroky a zajistit jim společenskou i politickou rovnost s bělochy. I toto je však velice překroucené vnímání skutečnosti. Zaprvé se otroctví na Severu dařilo i dlouho po revoluci: Ve státě New York bylo zakázáno až v roce 1827 a v Connecticutu dokonce až roku 1848. 18]

Stejně tak nebyly abolicionistické postoje ani zdaleka jednohlasně přijímány a mnoho lidí na Severu byla proti zrušení otroctví, protože se báli, že povede k rasovému míšení. Pokud chtěl někdo severní odpůrce zrušení otrokářství skutečně rozohnit, stačilo abolicionisty nařknout, že ve skutečnosti prosazují smíšené svazky. Řada z nich proti rasovému míšení sice ostře vystupovala, ale sama skutečnost, že řečníci na shromážděních abolicionistů mluví k rasově smíšenému obcenstvu, byla pokládána za natolik šokující, že lidé byli ochotni uvěřit v podstatě jakýmkoliv nařčením. Jen ve 20. letech 19. století tak došlo na Severu k přinejmenším 165 antiabolicionistickým nepokojům – a téměř všechny propukly z obav, že zrušení otrokářství povede ke smíšeným sňatkům. 19]

Násilnosti neutichaly ani v následující dekádě. 4. července 1834 přednesla **Americká protitrokářská společnost** svou **Deklaraci citů** rasově smíšenému obcenstvu v New Yorku. Odpůrci shromáždění rozehnali a nepokoje pak pokračovaly dalších jedenáct dní. Národní gardě se podařilo zjednat pořádek teprve poté, co společnost vydala „odvolání“, jehož první bod zněl: „Plně se zříkáme jakýchkoliv snah podporovat či propagovat smíšené sňatky mezi bělochy a barevnými.“ 20]

Ve Philadelphii vypukly prudké nepokoje roku 1838 poté, co si abolicionisté po nesčetných obtížích při pokusech o pronájem prostor pro svá setkání postavili svou vlastní budovu. 17. května, v poslední den třídních oslav otevření, se několik tisíc lidí – mnozí z nich vysoce postavení ve společnosti – shromáždilo před budovou a podpálilo ji, zatímco hasiči jen nečinně přihlíželi. 21]

Protičernošské nálady byla natolik silné, že řada severních bělochů podporovala zrušení otroctví jedině pod podmínkou, že bude –jak ostatně navrhovali Jefferson s Madisonem – spojeno s plány na deportaci či „kolonizaci“ černošů. Drtivá většina abolicionistického aktivismu tedy sice vycházela z hlubokého přesvědčení o nemorálnosti otroctví, ale nikoliv už přání poskytnout černošům společenskou a politickou rovnost. William Lloyd Garrison i sestry Angelina a Sarah Grimkéovy sice obhajovali rovnost pro černochoy ve všech ohledech,

byli však ve značné menšině. Většina totiž smýšlela podobně jako Henry Ward, bratr autorky *Chaloupky strýčka Toma* Harriet Beecher Stoweové: „Nejprve splňme svou povinnost vůči barevným zde: dejme jim vzdělání a křesťanskou víru – a pak je pošleme pryč.“ 22]

Americká kolonizační společnost byla jen tou nejznámější z celé řady organizací založených za účelem vystěhování černochů ze Severní Ameriky. Henry Clay na jejím prvním zasedání v roce 1816 popsal její poslání takto: „Zbavit zemi zbytečné, zhoubné a dost možná i nebezpečné části obyvatelstva.“ 23] Následující přední Američané pak nebyli pouhými členy, ale dokonce aktivními úředníky společnosti: James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Stephen Douglas, William Seward, Francis Scott Key, Winfield Scott, John Marshall a Roger Taney. 24] Další z prezidentů, který vlastnil otroky, James Monroe, pracoval ve věci „kolonizace“ (tj. návratu černochů do Afriky) s takovým nasazením, že hlavní město Libérie bylo jako dík za toto úsilí pojmenováno Monrovia.

Raní američtí osadníci zakotvili svůj odpor k rasovému míšení i legislativně. Mezi lety 1661 a 1725 schválily Massachusetts, Pennsylvánie i všechny jižanské kolonie zákony zakazující mezirasové sňatky a v některých případech i pohlavní styk. 25] Ve 44 z 50 států Unie v minulosti alespoň nějaký čas platily zákony zapovídající mezirasové sňatky. 26] Mnozí severní běloši byli zděšení zjištěním, že někteří jižanští otrokáři měli černošské konkubíny. Když tak Bostoňan Josiah Quincy popisoval své zážitky z cesty po Jižní Karolíně v roce 1773, netajil se šokem nad tím, že „gentleman“ mohl mít intimní vztahy s „černoškou nebo mulatkou“. 27]

V Massachusetts bylo rasové míšení zakázáno od roku 1705 do roku 1843, kdy byl zákaz zrušen jen proto, že už byl podle většiny lidí nadbytečný. 28] Nový zákon pak mezirasové svazky označoval za „důkaz zvrácených chutí, vkusu a rozkladu osobnosti“ – jen stěží tak mohly být podobné případy dostatečně běžné, aby mohly být považovány za problém. 29]

Severní **hnutí za „svobodnou půdu“** 40. let 19. století bývá často označováno za nakloněné černochům, protože vystupovalo proti rozšíření otroctví do nově nabytých území. I tady jde však o neúplný a tím pádem mylný výklad. Pensylvánský demokrat David Wilmot založil hnutí současně s předložením návrhu dodatku, který zakazoval otrokářství na všech územích získaných po mexicko-americké válce. „Wilmotova podmínka“ samozřejmě byla protitrokářská, sám Wilmot ale abolicionista nebyl. Neměl nic proti jižanskému otrokářství, jen byl proti jeho rozšiřování do teritorií na Západě. Během debaty v Kongresu se Wilmot ptal:

zda se máme vzdát obřího území mezi Rio Grande a Pacifikem ve prospěch nesvobodné práce černochů, nebo ji zachovat pro svobodnou práci bělochů?... Černá rasa už i tak zaujímá dost velkou tohoto nádherného světadílu; ponechejme si tedy zbytek pro sebe – a pro naše potomstvo.

Wilmot sám označoval svůj návrh za „bělošskou podmínku“. 30]

Dějiny volebního práva ukazují na jasné pojetí Spojených států jako země ovládané bělochy a

pro bělochy. Všechny státy, které se od roku 1819 až do začátku války připojily k Unii, upíraly černochoům volební právo. Roku 1855 tak směli černoši volit pouze ve státech Massachusetts, Vermont, New Hampshire, Maine a Rhode Island, kde ovšem v té době žila pouhá čtyři procenta černošského obyvatelstva země. Federální vláda pak nedovolovala svobodným černochoům volit ani v oblastech, které přímo kontrolovala. 31]

Některé z před válkou zřízených států se chtěly rasovým problémům vyhnout úplným vyloučením černošského obyvatelstva. A tak například v Oregonském teritoriu hlasovali proti otroctví, ale ještě větší převahou pak proti přítomnosti černochoů ve státě vůbec. V oregonské ústavě z roku 1857, jejíž znění bylo upraveno až roku 2002, je tak zakotveno, že „žádný svobodný černocho nebo míšenec, který v okamžiku přijetí této ústavy nežije v tomto státě, se nesmí přistěhovat, přebývat nebo se nacházet v tomto státě, ani zde nabývat nemovitého majetku.“ 32]

Přes potvrzení Charlese Pinckneyho z roku 1821, že žádný černocho nemůže být americkým občanem, se tato otázka dostala znovu na přetřes ve slavném soudním rozhodnutí *Dred Scott* z roku 1857. To v poměru sedm ku dvěma stanovilo, že přestože mohou černoši být občany jednotlivých států, nejsou občany federace, a nemohou tedy žalovat u federálních soudů. Předseda soudu Roger Taney, autor stanoviska rozhodnutí většiny, pak dodal, že otrokářství vyrůstá z odvěkých amerických představ o černoších: 33]

Déle než století byli pokládáni za stvoření nižšího řádu, naprosto neschopná udržovat společenské i politické vztahy s bílou rasou; podřadná do té míry, že postrádají jakákoliv práva, jež by měl běloch povinnost uznávat, a že černochoa lze podle práva i spravedlivosti uvrhnout do otroctví pro jeho vlastní dobro.

Abraham Lincoln přišel až dlouho po éře zakladatelů, mnozí Američané se však domnívají, že to byl právě „Velký osvoboditel“, kdo konečně dovršil rovnostářskou vizi Jeffersonovy generace.

I v tomto případě jsou ovšem na omylu.

Lincoln podle svých vlastních slov považoval černochoy za „komplikaci“ 34] života ve Spojených státech. Při debatách s Douglasem prohlásil: 35]

Nechci a nikdy jsem ani nechtěl udělat z černochoů voliče ani porotce, umožnit jim vykonávat veřejné úřady, ani uzavírat svazky s bělochoy; dodal bych k tomu, že mezi oběma rasami jsou takové fyzické odlišnosti, jež podle mého mínění trvale znemožňují oběma rasám společný život založený na společenské a politické rovnosti.

Jeho protivník Stephen Douglas neváhal zajít dokonce ještě dál (v následujícím úryvku jsou demokratickými novinami *Chicago Daily Times* zaznamenány i reakce obecnosti):

Osobně jsem proti občanství černochů v jakékoliv podobě (*Souhlasné nadšení* – Times) a myslím, že naše vláda vznikla na bělošském základě (*Správně* – Times). Věřím, že ji vytvořili běloši ku prospěchu bělochů a jejich potomstva na věčné časy, a proto podporuji omezení občanství jen na bělochy – lidi evropského rodu a původu. Nemíním jej propůjčovat i černochům, Indiánům a dalším nižším rasám. (*To's řekl dobře. Ať žije Douglas!* – Times)

Ve volbách následně zvítězil výrazněji protičernošsky vystupující kandidát, Douglas. 36]

Lincoln sice nesouhlasil s rozšiřováním otroctví z Jihu, ale abolicionista nebyl. Válku proti Konfederaci vedl kvůli udržení jednoty Unie, a jak výslovně prohlásil, souhlasil by se zachováním jižanského otroctví, kdyby to předešlo jižanskému odtržení. 37]

Lincoln skutečně podporoval tak zvaný Corwinův dodatek k ústavě, schválený Kongresem krátce předtím, než se ujmul úřadu. Ten Kongresu zakazoval jakékoliv pokusy pozměnit ústavu takovým způsobem, jenž by mu umožnil osobovat si právo „zrušit či pozměnit“ otrokářství. Dodatek tím pádem jasně říkal, že federální vláda nemá pravomoc nad otroctvím tam, kde už fungovalo – měl tak předejít veškerým případným budoucím pokusům jí tuto pravomoc propůjčit. Dosluhující prezident James Buchanan se zachoval v rozporu se zvyklostmi, když dodatek podepsal, přestože jeho podpis nebyl podle znění ústavy nezbytný.

Lincoln se pak o Corwinově dodatku zmínil i ve svém inauguračním projevu, 38] když prohlásil, že „nemá námitek“ proti jeho ratifikaci a odeslal opisy jeho znění všem guvernérům států. 39] Ohio, Maryland a Illinois dodatek schválily. Kdyby nevypukla válka, dost dobře se mohl stát zákonem, což by značně ztížilo nebo i znemožnilo schválení 13. dodatku ústavy.

Lincolnovo předběžné vyhlášení nezávislosti z 22. září 1862 bylo jen dalším dokladem jeho priorit. Přeložil v něm totiž konfедераčním státům lhůtu v trvání 100 dní, aby složily zbraně a pohrozil osvobozením otroků jen v těch státech, které neustoupí ze své „vzpoury“. Lincoln vytrvale přeceňoval sílu unionistického cítění na Jihu a upřímně věřil, že přinejmenším některé jižanské státy přijmou jeho nabídku vytvoření unie výměnou za zachování otroctví. 40]

Ještě během konference se zástupci Konfederace v Hampton Roads – která proběhla 3. února 1865, když byla válka už téměř vyhraná – Lincoln naznačoval, že pokud by Jih uzavřel mír, mohl by si ponechat své otroctví. Osvobození otroků pak označoval za čistě válečné opatření, v míru „neúčinné“, a navrhoval, že kdyby se konfедераční státy vrátily do Unie, mohly by přehlasovat 13. dodatek, odeslaný státům k ratifikaci. Lincoln tak byl zdá se připraven obětovat i ty nejzákladnější černošské zájmy v naději, že tak zastaví pobíjení bělochů. 41]

V průběhu svého vládnutí zastával Lincoln všeobecně rozšířený názor, že kdyby otroci dostali svobodu, mělo by se také přistoupit k jejich repatriaci. Dokonce i za války neupouštěl od kolonizačních plánů a jmenoval reverenda Jamese Mitchella komisařem pro emigraci s pověřením najít místo, kam by bylo možno černochoy odeslat. 42]

14. srpna 1862 přivítal Lincoln v Bílém domě skupinku černošských předáků, kterým řekl, že „naši lidé nechtějí, ať už to zni sebepríkřeji, abyste vy barevní v budoucnu žili v naší zemi“. Vyzýval je, aby vedli své soukmenovce při kolonizaci určených lokací ve Střední Americe. 43] Lincoln si tak pozval černošskou delegaci do Bílého domu jako první americký prezident – jen aby je požádal, aby odešli ze země. Později toho roku ve zprávě Kongresu pak vyzýval nejen k dobrovolné repatriaci, ale také povinnému vystěhování svobodných černochů. 44]

Tradice hovoří jednoznačně

Celé americké dějiny od koloniální éry až do konce občanské války jsou tedy v podstatě defilé jednoznačně nerovnostářských postojů. Myšlenka repatriace černochů sice byla nakonec coby příliš nákladná opuštěna, ale přesto bychom až do druhé poloviny 20. století jen těžko hledali vysoce postavené Američany, kteří by o rase mluvili jazykem dneška.

Černoši byli středobodem rasových úvah raných Američanů jak kvůli neuralgické otázce otroctví, tak proto, že žili mezi bělochy. V Americe pochopitelně už od počátku jejich dějin žili Indiáni, byli však méně palčivým problémem: přestože zdaleka ne bez boje, v zásadě se se s postupem bělošského osidlování kontinentu stahovali a ustupovali. Tam kde neustoupili, pak byli přinuceni odstěhovat se do rezervací. Po osvobození otroků byli Indiáni ještě více legálně znevýhodněni než černoši, protože vůbec nebyli považováni za součást Spojených států. V roce 1884 Nejvyšší soud závazně rozhodl, že 14. dodatek *nezakládá* nárok občanství u Indiánů spojených s kmeny. Občanství nabyli teprve zákonem Kongresu z roku 1924. 45] Tradiční americký náhled – např. Mark Twain Indiány označil za „dobrý, spravedlivý a záhodný terč vyhubení, dá-li se tedy o něčem takovém hovořit“ 46] – nelze retroaktivně změnit na současné rovnostářství a oslavu rozmanitosti. 47]

Podobné pohrdání směřovalo i proti Asiatům. Státní i federální zákony jim upíraly občanství a ještě v roce 1914 Nejvyšší soud rozhodl, že je v pravomoci států znemožnit naturalizaci Asiátů – tyto snahy se ostatně neomezovaly jen na konzervativce. Na sjezdu socialistické strany v roce 1910 výbor pro imigraci volal po „bezpodmínečném vyloučení“ Číňanů a Japonců s tím, že Amerika má už dost svých problémů s černochoy. 48]

Nejproslulejší dělnický předák americké historie Samuel Gompers bojoval za zlepšení podmínek všech pracujících, jeho hlavní prioritou však byli běloši: 49]

Každému myslícímu člověku musí být zcela jasné, že zatímco pro přijetí Asiátů

bychom těžko hledali byť jen jediný dobrý důvod, snadno nás napadnou stovky velice silných a přesvědčivých odůvodnění jejich úplné záповědi.

Zákaz čínské imigrace a naturalizace pak trval až do roku 1943, kdy Kongres stanovil Číňanům imigrační kvótu – ve výši 105 osob ročně. 50]

I kdybych ale rozsah toto shrnutí omezil pouze na americké prezidenty, představitele funkce, při jejímž výkonu je nanejvýš záhodno každou případnou kontroverzi zvažovat dvakrát, zjistíme, že uvažování o rase v intencích Jeffersona s Lincolnem pokračovalo i dlouho do moderní éry.

James Garfield napsal: 51]

Cítím silné znechucení při myšlence na politickou rovnost s černochoy a z celého srdce bych si přál, abychom je mohli poslat do jejich vlastní země, do nebe nebo se jich prostě nějakým přijatelným způsobem zbavit.

Theodore Roosevelt v roce 1901 napsal, že „nedokáže přijít s žádným řešením strašlivého problému, který znamená přítomnost černochoů na tomto kontinentě.“ 52] A o Indiánech pak kdysi prohlásil: „Neřeknu sice, že jediný dobrý Indián je mrtvý Indián, ale platí to pro devět z deseti – a řekněme, že bych se asi přespříliš neznepokojoval zdravím toho desátého.“ 53]

William Howard Taft pak kdysi skupince černošských vysokoškolských studentů řekl: „Vaše rasa je uzpůsobena k tomu být rasou rolníků: dnes, zítra a navdy.“ 54]

Woodrow Wilson byl kategorický segregacionista a coby děkan Princetonské univerzity tam odmítl přijímat černochoy. Vyžadoval segregaci ve vládních úřadech 55] a stavěl se také na stranu zastánců vyloučení Asiatů: „Nemůžeme vytvořit homogenní obyvatelstvo země s lidmi, kteří nepatří k bělošské rase... Kuliové z Orientu do budoucna budou jen dalším rasovým problémem – snad jsme se ale z minulosti dostatečně poučili.“ 56]

Warren Harding volal po oddělení ras: „Příslušníci obou ras (černošské a bělošské) se dost možná nikdy neshodnou na jakékoliv možné cestě ke společenské rovnosti. Nejedná se o totiž o otázku společenské rovnosti, ale přiznání si zásadních, věčných a nevyhnutelných odlišností. Nemůže tedy dojít ke splnutí ras.“ 57]

Roku 1921 popsal nově zvolený viceprezident Calvin Coolidge v *Good Housekeeping* základy rozumné imigrační politiky následovně: 58]

Některé rasové poznatky jsou příliš závažné na to, než abychom je mohli z nějakých sentimentálních důvodů přehlížet. Biologické zákony nám jasné

naznačují, že některé odlišné skupiny lidí se nemohou mísit ani splynout...Duševní i tělesné vlastnosti nám napovídají, že dodržování etnických zákonů je pro národ stejně důležité jako jasné imigrační zákony.

Harry Truman napsal: „Mám rozhodně za to, že černoši by měli žít v Africe, žlutí v Asii a běloši v Evropě a Americe.“ O černoších zaměstnaných v Bílém domě pak hovořil jako o „armádě negrů“ (*army of coons*). 59]

A dokonce ještě i tak relativně nedávný prezident jako byl Dwight Eisenhower, soudil, že jakkoliv se může časem ukázat nezbytným zaručit černochům jistá politická práva, rozhodně to neznamena společenskou rovnost, „ani že by měl černoch žádat o ruku mé dcery.“ 60] Teprve v osobě Johna Kennedyho konečně narážíme na prezidenta, jehož představy o rasy jsou podle dnešních měřítek alespoň do jisté míry přijatelné.

Dnešní rovnostáři se tedy dramaticky rozcházejí s tradičním americkým myšlením. Pojetí Ameriky coby národního společenství lidí spojených hodnotami, kulturami i původem má totiž k vizi zakladatelů nesrovnatelně blíže.

Poznámky:

1] Členka Sněmovny reprezentantů Bachmannová na akci „lowané za nižší daně“ v lednu 2010 prohlásila: „Nezáleželo na barvě kůže, jazyku ani ekonomickém postavení – jakmile jsem přijeli sem, byli jsme si všichni rovní. Není to úžasné?“ K otázce otroctví Bachmannová řekla: „Také víme, že autoři těchto zakládajících dokumentů neúnavně usilovali o zrušení otroctví v USA.“ Později tato svá slova před útoky novinářů bránila. Na její projev se můžete podívat tady. Podobnou náklonnost k historickému revizionismu dává najevo i Glenn Beck. Ve své sérii „Pátky s Otcí-zakladateli“ na svém (dnes už zrušeném) kanálu si Beck zve hosty, podle kterých lze „celé americké dějiny popsat jako jeden dlouhý boj za občanská práva“ a kteří vyprávějí o nedocenitelných černošských zásluhách ve válce za nezávislost a rasově smíšených církvích v 18. století. Některé epizody jsou k dispozici zde. Bachmannová s Beckem jsou představiteli širší tendence mezi konzervativci. Tak například v roce 2011 aktivisté Hnutí čajového dýchánku z Tennessee požadovali po státních školách, aby děti učily, že zakladatelé „vnesli svobodu do světa, kde předtím nebyla, všem – i když ne stejně bezprostředně. Viz “The Commercial Appeal,” 13. ledna 2011.

2] Davis, *Inhuman Bondage*, s. 142

3] Tamtéž, s. 128.

4] “Notes on the State of Virginia,” Jefferson.

5] Tamtéž.; citováno v Nash and Weiss, *The Great Fear*, s. 24.

6] *Papers of Jefferson*, díl. IX, s. 218; citováno v Horsman, *Race and Manifest Destiny*, s. 86.

- 7] Lipscomb and Bergh, eds., *The Writings of Thomas Jefferson*, Vol. X, s. 296; citováno v Horsman, *Race and Manifest Destiny*, s. 92.
- 8] "Notes on the State of Virginia," *Thomas Jefferson: Writings* (New York: Library of America, 1984), s. 264–65.
- 9] Letter from James Madison to Robert J. Evans, 15. června 1819, *Writings* 8:439–47.
- 10] Weyl and Marina, *American Statesmen on Slavery and the Negro*, s. 105–107.
- 11] Franklin, "Observations Concerning the Increase in Mankind," (1751).
- 12] "Observations on the Constitution Proposed by the Federal Convention," č. 8, "Fabius" (John Dickinson).
- 13] Alexander Hamilton, James Madison, and John Jay, *The Federalist Papers*, s. 38.
- 14] Citováno v Brimelow, *Alien Nation*, s. xii.
- 15] Citováno Grant and Davison, *The Founders of the Republic on Immigration, Naturalization, and Aliens*, s. 52.
- 16] Citováno v Wattenberg a Buchanan, "Immigration."
- 17] **Article 4, Section 2, Clause 1**, *Annals of Congress. The Debates and Proceedings in the Congress of the United States. "History of Congress."* 42 vols. Washington, D.C.: Gales & Seaton, 1834–56.
- 18] Davis, *Inhuman Bondage*, r. 128.
- 19] Lemire, "Miscegenation," s. 90. Tento popis přinesly největší dobové protiotrokářské noviny.
- 20] *Ibid.*, s. 59, 83.
- 21] *Ibid.*, s. 87–91.
- 22] Citováno v Fredrickson, *The Black Image in the White Mind*, s. 115.
- 23] Weyl a Marina, *American Statesmen on Slavery and the Negro*, s. 133.
- 24] *Ibid.*, s. 132.
- 25] Elise Lemireová, "Miscegenation," s. 57.

26] Ibid., s. 2.

27] Ibid., s. 11.

28] Legislativní boj proti rasovému míšení trval léta. V roce 1967, kdy Nejvyšší soud konečně prohlásil zákony proti rasovému míšení za protiústavní v případě *Loving vs. Virginie*, byly stále ještě součástí platného práva v 16 státech Unie.

29] Ibid., s. 139.

30] Earle, Jacksonian Antislavery and the Politics of Free Soil, 1824–1854, s. 138–39.

31] Keyssar, The Right to Vote, s. 55.

32] Peter Prengaman, “Oregon’s Racist Language Faces Vote,” Associated Press, 27. září 2002.

33] Kompletní text rozhodnutí je dostupný [zde](#).

34] Ginsberg a Eichner, Troublesome Presence, s. ix.

35] Viz Basler, The Collected Works of Abraham Lincoln, díl II, s. 235–236.

36] Holzer, The Lincoln-Douglas Debates, s. 54f.

37] Viz například Lincolnův dopis redaktorovi New York Times Horaci Greeleymu z roku 1862: „Mým nejvyšším cílem snažení v tomto boji je záchrana Unie, ne záchrana ani zničení otrokářství. Kdybych mohl zachránit Unii bez osvobození jediného otroka, udělal bych to, stejně jako pokud bych toho mohl dosáhnout osvobozením všech otroků a právě tak v případě, kdyby mohl některé osvobodit a jiné nechat tak.“ Online k dispozici [zde](#).

38] Kompletní prohlášení je k dispozici [zde](#).

39] Holzer, Lincoln President-Elect, s. 429.

40] Escott, What Shall We Do With the Negro?, s. 55.

41] Ibid., s. 206–211.

42] Weyl a Marina, American Statesmen on Slavery and the Negro, s. 217.

43] Abraham Lincoln, “Address on Colonization to a Deputation of Colored Men,” citováno v Wilson Moses, Classical Black Nationalism, s. 211.

44] Weyl and Marina,* American Statesmen on Slavery and the Negro*, s. 227.

- 45] Keyssar, *The Right to Vote*, s. 165.
- 46] Mark Twain, "The Noble Red Man," *The Galaxy*, září 1870.
- 47] Ichioka, *The Issei*, s. 211ff.
- 48] *Ibid.*, s. 293–6.
- 49] Samuel Gompers & Heran Gutstadt, "Meat vs. Rice: American Manhood Against Asiatic Coolieism," citováno v Joshi, *Documents of American Prejudice*, s. 436–438.
- 50] Lutton, *The Myth of Open Borders*, s. 26.
- 51] Citováno v Frederickson, *The Black Image in the White Mind*, s. 185.
- 52] Citováno ve Weyl a Marina, *American Statesmen on Slavery and the Negro*, s. 317.
- 53] Theodore Roosevelt, *The Winning of the West*; citováno v Fikes, "Racist Quotes from Persons of Note, Part I," s. 142.
- 54] Citováno v Fikes, "Racist Quotes from Persons of Note, Part I," s. 142.
- 55] Dopis Oswaldu Garrison Villardovi, 11. listopadu 1913; citováno ve Weyl a Marina, *American Statesmen on Slavery and the Negro*, s. 336.
- 56] Citováno v Robert Fikes, "Racist Quotes From Persons of Note, Part II," s. 1
- 57] *New York Times*, 27. října 1921; citováno v Lewis H. Carlson & George Colburn, *In Their Place*, s. 94.
- 58] Calvin Coolidge, "Whose Country is This?" *Good Housekeeping*, únor 1921, s. 13.
- 59] Rick Hampson, "Private Letters Reveal Truman's Racist Attitudes," *Washington Times*, 25. října 1991.
- 60] Citováno ve Weyl a Marina, *American Statesmen on Slavery and the Negro*, s. 365.
- Esej Jareda Taylora **What the Founders „Really“ Thought About Race** vyšla na stránkách *AltRight.com* 26. července 2017.